

Sygn. Akt XVII AmE 170/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Magdalena Żabińska**

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. N.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania B. N. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 6 grudnia 2017 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od B. N. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 170/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 6 grudnia 2017 roku, numer (...), na podstawie art. 157 § 1 i art. 158 § 1 w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r. poz. 220, z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku z dnia 1 sierpnia 2017 r. przedsiębiorcy: Przedsiębiorstwo (...) B. N. z siedzibą w Ś., reprezentowanego przez adwokata W. W., dotyczącego stwierdzenia nieważności decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE) z dnia 16 listopada 2016 r. znak: (...) postanowił odmówić stwierdzenia nieważności decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 listopada 2016 r. znak: (...) ustalającej dla Przedsiębiorstwa (...) B. N., z siedzibą w Ś., opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 marca 2011 r. znak: (...) na kwotę 10469 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód B. N. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji polegający na przyjęciu, że decyzja z 23.03.2011 roku, znak (...) nie została wydana z rażącym naruszeniem przepisów prawa,

2. w konsekwencji, że w związku z wydaniem decyzji nie doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Wskazując na powyższe wniósł o:

uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Powód w treści odwołania wskazał, że decyzją z dnia 16 listopada 2016 r. znak: (...)Prezes Urzędu Regulacji Energetyki ustalił opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 marca 2011, znak: (...)na kwotę 10469 zł. Powód wniósł odwołanie od powyższej decyzji, jednak postanowieniem z dnia 6 lipca 2017 roku zostało odrzucone, z uwagi na wniesienie odwołania po terminie.

Powód podniósł, iż niezależnie od powyższego zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów prawa, gdyż zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne opłata koncesyjna, jako coroczna, jest uiszczana raz w roku. Powód wskazał przy tym, iż w dacie wydania decyzji powód dysponował wcześniejszą ważną jeszcze koncesją – decyzja z dnia 11 lipca 2001 roku. Koncesja późniejsza była zatem w istocie przedłużeniem koncesji z dnia 2001 roku. Powód wskazał, iż zapłacił za 2010 rok opłatę koncesyjną, a tym samym niezasadnie pozwany obciążył powoda daniną z gruntu nienależną, która już raz od danej czynności została skutecznie pobrana.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany wskazał ponadto, iż instytucja stwierdzenia nieważności decyzji stanowi wyjątek od zasady trwałości decyzji administracyjnych. Postępowanie w sprawie nieważności decyzji jest samodzielnym postępowaniem, odrębnym od postępowania, w którym wydano weryfikowaną decyzję. Pozwany podniósł, iż postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji, nie powinno zmierzać do powtórnego rozpoznania istoty sprawy i stanowić „kolejnej instancji”, ale służyć wyeliminowaniu z obrotu decyzji dotkniętych kwalifikowanymi wadami wymienionymi w treści art. 156§1 k.p.a. Powód natomiast w niniejszym postępowaniu powtórzył argumentację podniesioną w postępowaniu z odwołania z dnia 30 listopada 2016 roku, które zostało odrzucone postanowieniem z dnia 6 lipca 2017 roku. Podstawą wniosku powoda było domniemanie rażącego naruszenia art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne przy wydawaniu decyzji z dnia 16 listopada 2016 roku znak: (...), które to naruszenie było konsekwencją błędnego w ocenie powoda przyjęcia, że decyzja z dnia 23 marca 2011 roku rodzi obowiązek zapłaty opłaty koncesyjnej za 2011 rok, pomimo obowiązywania koncesji wcześniejszej. Ponadto pozwany wskazał, iż okoliczności uzasadniające wydanie wymienionej wyżej decyzji z dnia 16 listopada 2016 roku zostały szczegółowo przedstawione i opisane w uzasadnieniu przedmiotowej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes URE decyzją z dnia 16 listopada 2016 r. znak: (...) ustalił opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 marca 2011, znak: (...)na kwotę 10469 zł (słownie: dziesięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt dziewięć złotych). (k. 19-21 akt adm)

W wyniku złożonego odwołania od ww. decyzji Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowieniem z dnia 6 lipca 2017 r. (sygn. akt XVII AmE 184/17) odrzucił odwołanie Przedsiębiorcy od ww. decyzji, ze względu na złożenie odwołania po upływie terminu ustawowego na jego wniesienie. (k.8-11, 20-21 akt o sygn. XVII AmE 184/17)

W dniu 7 sierpnia 2017 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek Przedsiębiorcy z dnia 1 sierpnia 2017 r. o stwierdzenie w całości nieważności decyzji Prezesa URE z dnia 16 listopada 2016 r. znak: (...) (k. 1-4 akt adm.)

Pismem z dnia 22 września 2017 r. organ zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 listopada 2017 r. znak: (...), zaś w dniu 17 października 2017 r. zawiadomił o zebraniu materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym. Przedsiębiorca ze swojego prawa nie skorzystał. (k. 35,37 akt adm.)

W dniu 6 grudnia 2017 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer (...). (k. 39-41 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego oraz w aktach o Sygn. XVII AmE 184/17, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Powód w treści odwołania od zaskarżonej decyzji z dnia 6 grudnia 2017 roku twierdził, że decyzja pozwanego z dnia 16 listopada 2016 roku znak: (...), ustalająca opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 marca 2011, znak: (...) została wydana z naruszeniem przepisu art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne. Zdaniem powoda nie było podstaw do jej wydania, gdyż powód uiścił należną opłatę koncesyjną za 2011 rok (k. 16 akt adm.).

Zgodnie z treścią art. 156 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Z treści cytowanego wyżej art. art. 156 § 1 k.p.a., wynika, iż do stwierdzenia nieważności decyzji lub postanowienia może dojść wyłącznie w przypadku stwierdzenia istnienia którejkolwiek z wymienionych przesłanek.

W związku z tym, iż powód twierdził, że decyzja z dnia 16 listopada 2016 roku znak: (...) została wydana z rażącym naruszeniem prawa, a mianowicie art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, przyjmując należało, iż powód oparł swoje żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o treść art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej, stanowiące wyjątek od zasady stabilności decyzji, wymaga bezspornego ustalenia, że uchylona decyzja jest dotknięta jedną z wad, określonych w art. 156 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (por. wyrok NSA z dnia 7 lipca 1983 r., sygn. akt II SA 581/83). Stwierdzenie nieważności decyzji jest instytucją szczególną, godzącą w zasadę trwałości decyzji administracyjnych, zatem zaistnienie przesłanki powodującej stwierdzenie nieważności musi być oczywiste i oczywistość tę właściwy organ ma obowiązek wykazać w sposób niepozostawiający żadnych wątpliwości.

W doktrynie oraz orzecznictwie przyjmuje się, iż o tym czy naruszenie prawa jest rażące w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., można mówić, gdy istnieje oczywista sprzeczność pomiędzy treścią przepisu a rozstrzygnięciem objętym tą decyzją tj. gdy proste zestawienie treści rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność. W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządne państwa (por. wyrok NSA z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt I OSK 1683/11; wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 października 2008 r., sygn. akt VII SA/Wa 1274/08).

Z powyższych względów, w niniejszej sprawie należało poddać ocenie, czy wystąpiła wskazana przez powoda przesłanka, której zaistnienie decyduje o rażącym naruszeniu prawa na gruncie istniejącego w danej sprawie stanu faktycznego.

Bezsporna była okoliczność, iż powodowi udzielono koncesji decyzją z dnia z dnia 23 marca 2011 r. znak:(...), zaś po jej udzieleniu powód, pomimo wezwania, nie uiszczył opłaty koncesyjnej, której żądanie oparto o treść art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, tj. w związku z udzieloną koncesją na podstawie decyzji z dnia 23 marca 2011 roku. Powód wnosił o uwzględnienie okoliczności, że decyzja koncesyjna z dnia 23 marca 2011 roku stanowiła w istocie przedłużenie koncesji z dnia 2001 roku. Powód wskazywał przy tym na wykładnię zawartego w art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne pojęcia „coroczna opłata”. Zdaniem powoda wykładnia tego pojęcia, przy uwzględnieniu okoliczności zachowania ciągłości działalności koncesjonowanej, prowadzi do wniosku, iż powód nie był zobowiązany do uiszczenia ponownie w tym samym roku kolejnej opłaty koncesyjnej.

Wskazać tu jednak należy, iż bezpośrednie zestawienie rozstrzygnięcia zawartego w decyzji z dnia 16 listopada 2016 roku w przedmiocie ustalenia opłaty koncesyjnej w związku z udzieloną koncesją decyzją z dnia 23 marca 2011 roku, z treścią art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, w którym mowa o obowiązku uiszczenia opłaty w związku z udzieloną koncesją, nie wskazuje na oczywistą niezgodność. Wskazany przepis art. 34 ust. 1 ustawy - prawo energetyczne wymaga zatem stosowania wykładni prawa. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości Sądowi, że weryfikowana w niniejszym postępowaniu tj. w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności, decyzja z dnia 16 listopada 2016 roku nie jest dotknięta wadą kwalifikowaną rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Ponadto wskazać należy, iż powód w niniejszym postępowaniu przedstawił tożsamą argumentację, jak w odwołaniu od decyzji z dnia 16 listopada 2016 r. znak: (...) Wskazywane przez powoda wątpliwości interpretacyjne, bądź dotyczące wykładni wskazanego przepisu prawa podlegałyby rozstrzygnięciu przez Sąd w postępowaniu o Sygn. akt XVII AmE 184/17, gdyby powód dochował terminu do wniesienia odwołania od powyższej decyzji. Odwołanie, powoda zostało prawomocnie odrzucone postanowieniem z dnia 6 lipca 2017 roku (k. 20-21 akt o Sygn. XVII AmE 184/17). Zauważenia wymaga tu okoliczność, iż wszczęcie postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji na wniosek strony, z uwagi na jego specyfikę, nie stanowi o otwarciu na nowo terminu do wniesienia odwołania od decyzji z dnia 16 listopada 2016 r. znak: (...), o którym mowa w treści art. 479⁽⁴⁷⁾§1 k.p.c. Jak już wskazano, odwołanie wniesione przez powoda w tym trybie uległo prawomocnemu odrzuceniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska